

התלוצצות תעמולה לנשף הסטודנטים בחיפה
חמור נושא ספרים

לדבריו, לבוש אורחית למטה ופגש שם את ידידיו נעוריו (מבגד) דלאל. אך לאחר מכן ביקש דלאל מהשוטר לגשת לבית אחיו ולומר לו שלא יפחד משאלות המשטרה ויענה כי ביום הרצח היה הוא — גורג' — אצל מוראס סיפר למפקדו החקירה התפתחה. עורך־דינו של הנאשם רכז שהיתה זאת פרובוקציה משטרתית ושאל את העד אם דלאל, בידעו את מקצועו של העד, היה טיפש עד כדי לבקשו את אשר ביקש. לצחוק קהל הנוכחים הרב ענן העד: „בכל זאת לא!“

בהפסקה בין ישיבה לישיבה, הוכרחו ה־שוטרים לכבול את ידי ורגליו של דלאל כ־נהוג. הוא התנגד, קרא לראש הלשכה הפ־לילית המוכשר, שעמד בראש החקירה, ובולון בוים, לבוא לעזרתו. אך החוק היה נגדו — גם הפעם.

נשפים

סנידת החמור

מעל לשעון הניצב בפתח הסנידון החיפאי הופיע השבוע שעון שני, קצת יותר כרימיטיבי, עשוי קרטון בלבד. ההבדל הגדול בין שני השעונים היה שהאחרון הורה על מרחקי זמן גדולים יותר מאשר שעות: שבוע בלבד (14 באפריל); נותר לנשף האביב — נשף הסטודנטים. אם בעבר התקיימו הנשפים בתדירות לא קבועה, הרי משנה זו יהפכו לדבר של קבע כשבראשם הנשף הנוכחי — „המסמרי“.

בכיוון זה יפעלו גם 1400 הסטודנטים, ש־מלבד עבודת־מזח ישיקו 10000 ימי־עבודה פיסית בנצול כל מילימטר מרובע של השטח שעומד לרשותם.

מדוררי הניגונים. הנשף מהווה את גולת־הכותרת בשבוע־הסטודנט, שתפקידו יהיה לקרב את בעיות הסטודנט לאורח־המדינה על ידי סיורים ותערוכות שונות, מטעם אגודת־הסטודנטים, באולמות הסנידון.

כתמורה לקונצ'רטונים מבטיחים הסטודנטים: לאוהבי־התענוגות — קברטים, בתי־משחק ויתר הרגשות גון עדן; להרפתקאים — מדוריי־עניינים גניומיים, לצורך זה יש־מש להם נסיונם מן הנשפים הקודמים, ש־מיד היו גדולים ומפוארים, אם כי לא תמיד מעניינים ומצליחים.

אוי כרגיל נזכר הסטודנט החיפאי בנשימה אחת עם חמור נושא־ספרים, הרי עתה מצ־ביע הוא בגאווה על מפעלו השנתי, כשהוא מקהה בבת צחק שאורח־המדינה לא יהיו בדעתו של אותו חמור שיהלך בקרוב ברחו־בות־הערים כשעל גבו השלט: „גם אני לא הולך לנשף הסטודנטים!“

הארץ

פיצוץ־המימון עורר דאגה (דבר).
חיה נוי צה־ל.

בצדק, מאיפה ניקח את הכסף?
פרנק סינטרה ודונה ריד נבחרו
השנה כחשקני־המשנה הטובים ב־
יותר (עולם הקולנוע).

אהרון מגורי, תל־אביב.

והבמאי קיבל פרס פורנ־אוסקר.

האניות יוצאו מקרס (מערב).

צבי פכטר, תל־אביב.

שמואל אורבך, תל־אביב.

ד' אמות של מים.

לדבריו, לבוש אורחית למטה ופגש שם את ידידיו נעוריו (מבגד) דלאל. אך לאחר מכן ביקש דלאל מהשוטר לגשת לבית אחיו ולומר לו שלא יפחד משאלות המשטרה ויענה כי ביום הרצח היה הוא — גורג' — אצל מוראס סיפר למפקדו החקירה התפתחה. עורך־דינו של הנאשם רכז שהיתה זאת פרובוקציה משטרתית ושאל את העד אם דלאל, בידעו את מקצועו של העד, היה טיפש עד כדי לבקשו את אשר ביקש. לצחוק קהל הנוכחים הרב ענן העד: „בכל זאת לא!“

בהפסקה בין ישיבה לישיבה, הוכרחו ה־שוטרים לכבול את ידי ורגליו של דלאל כ־נהוג. הוא התנגד, קרא לראש הלשכה הפ־לילית המוכשר, שעמד בראש החקירה, ובולון בוים, לבוא לעזרתו. אך החוק היה נגדו — גם הפעם.

פנעים

צירוף מקרים

החודש שיכשה ישראל וירה לאחד מגלי הרציחות המזווים ביותר בתולדותיה: רציחת בני משפחה, בתוכם ילדים רכים, על ידי אבות ואמהות, רציחת נשים על ידי בעליהן.

גל זה הגיעו לשיאו בשבוע שעבר, כאשר:

● נתגלתה בבאר עמוקה בפתחת־הקוה גופתה של אסתר ססה, שנעלמה מביתה לפני שבועות מספר. חשוד ברצח: בעלה ז'ון ססה.

● התאבדו אברהם שמיר, תושב יד אליהו, לאחר שירה בשני ילדיו, ניסה לירות גם באשתו.

● חנה תמר מילגרם, תושבת קריית מוצקין, חיפה, את בנה, כמעט וחנקת את בתה הקטנה, הסגירה את עצמה למשטרה (ראה להלן).

● הועמד לדין בחיפה ג'ורג' דלאל (ראה להלן), באשמת רצח אשתו, עליזה דלאל, האורח הישראלי שיער השערות שונות.

תלה את הקולר במצב הפוליטי, ואפילו ב־חמסין אולם אנשי משטרת־ישראל, הרגילים בפושעים ופושעים, סברו אחרת. כאשר פנה כתב העולם הזה אל סגן מפקח מחוזי אפרים הופשטטר, ראש המחלקה הפלילית בפועל במטה־הארצי של משטרת־ישראל, שאל אותו אם יתכן לדבר שמעשה רצח אחד משפיע על בני אדם בבחלה מדבקת, גורר אחריו רציחות אחרות, קיבל תשובה תקיפה: „ב־דרך כלל הדבר יתכן, אך במקרה זה, כל מה שאירע בשבוע האחרון אינו אלא צירוף מקרים בלבד.“

אצבעות על הצוואר

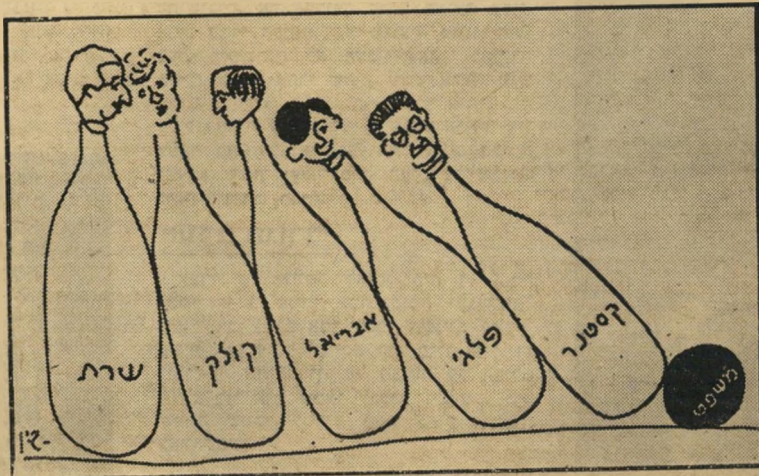
גבר חומר, ממוצע־קומה ולבוש בפשטות, נכנס לחדרו של מפקח ראשון אריה גליקמן במטה משטרת חיפה. בחיוך פנה אליו ושאל: „מה המשטרה רוצה ממני? אה; היום ה־אחד באפריל...“

לדאבון־לב הנוכחים, כולל גליקמן, היה הענין רחוק מלהיות הלצה. תוך שקולר־התרכוזות החל להסביר לאדם כי באותו ב־קר שכל את בנו דוב בן השש, שנמצא חנוק כשסימני־אצבעות על צווארו, בתו נמ־צאת בבית־חולים, לאחר שניצלה מגורל דר־מה, ואשתו נעצרה על ידי המשטרה, לאחר שהסגירה עצמה והודיעה כי אצבעותיה הן אשר ביצעו את המעשה.

לרגע קט עצרו הנוכחים את נשימתם; ה־חיוך אשר על פני האב קפא במקומו, ה־פיצה העוזית בכי מר.

במשך שלוש שעות החקירה סיפר האב,

אות קיין

משחק חדש בישראל